

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Варна, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Росица Сл. Станчева
Юлия Р. Бажлекова

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Юлия Р. Бажлекова Въззивно гражданско дело № 20223000500567 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК. Образувано е по въззивна жалба на „В.“ ЕООД, вх. № 7522/02.12.2022г. и насрещна въззивна жалба с вх. № 25109/27.10.2022г. на Л. Н. Т. в качеството ѝ на ЧСИ с рег. № 713 и район на действие ОС - Варна, срещу решение № 946/14.07.2022г. постановено по гр.д. № 2422/2021г. по описа на ОС – Варна, с което Л. Н. Т., в качеството ѝ на ЧСИ с рег. № 713 и район на действие ОС- Варна е осъдена да заплати на „В.“ ЕООД: сумата от 5 400 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди в следствие на незаконосъобразно проведено от нея принудително изпълнение по изп. дело № 20127130400004 чрез продажба на собствен на длъжника недвижим имот, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда /01.10.2021г./ до окончателното изплащане, като искът е отхвърлен за разликата над 5 400 лв. до претендирания размер от 132 120.66 лв.; сумата от 2 661 лв., представляваща дължима законна лихва за забава върху сумата на претендираното обезщетение за периода от 23.11.2016г. до 01.10.2021г., като искът е отхвърлен за разликата над 2 661 лв. до претендирания размер от 40 259.90 лв., както и за периода от 03.10.2016г. до 23.11.2016г., на основание чл. 441 ГПК вр. чл. 45 ЗЗД, чл. 74 ЗЧСИ и чл. 86 ЗЗД.

Въззивникът „В.“ ЕООД обжалва решението в частта, в която исковете му претенции са отхвърлени за горницата над присъдените суми до предявените размери. В жалбата си излага оплаквания за неправилност и необоснованост на решението в тази му част. Сочи, че съдът се е позовал на съдебна практика

относно нищожността на действията на съдебния изпълнител след настъпила перемпция, като необосновано е формирал извод за липса на незаконосъобразност на същите действия, цитирайки решение в противоречие на константната съдебна практика по въпроса. Оспорват се изводите, че искането за нов способ след настъпила перемпция задължава съдебния изпълнител да изпълни искания способ поради подчинеността на намиращия се в него изпълнителен лист, както и че единствената правна последица от перемпцията се изразява в образуване на ново дело по новото искане, което прекъсва давността, независимо дали е направено в старото или ново дело, но във всички случаи е длъжен да изпълни искането. Излагат се доводи, че е недопустимо съдебният изпълнител да продължи изпълнението по прекратено по право изпълнително дело, а отделно от това липсва подадена от вискателя молба за образуване на ново изпълнително дело. Счита се, че на основание чл.433, ал.1 и ал.2 от ГПК и разясненията по ТР № 2/2013г. на ВКС съдебният изпълнител е длъжен служебно да вдигне наложените запори и възбрани. В този смисъл се излагат твърдения за незаконосъобразност на действията на съдебния изпълнител по извършване на публичната продажба и с които действия е причинена вреда на дружеството, изразяваща се в размера на пазарната стойност на продадения имот. Оспорва се и извода на съда относно давността на вземанията по изпълнителния лист, като се излагат подробни доводи в тази насока. За неправилна намира и преценката на съда относно пазарната стойност на продадения имот, което рефлектира и по отношение на приетия размер на вредата. Твърди се още, че съдът не е обсъдил всички наведени от въззивника твърдения за допуснатите от ЧСИ процесуални нарушения в хода на производството, довели до причиняване на вредата. Оспорва като неправилен извода на съда, че липсва причинно-следствена връзка между незаконосъобразното поведение на ЧСИ и настъпилия от това вредоносен резултат. Отправеното до настоящата инстанция искане е за отмяна на решението в обжалваните части и постановяване на ново, с което претенциите да бъдат уважени изцяло, като се присъдят и разносните по делото.

С писмен отговор, депозиран в срока по чл.263 ГПК, Л. Н. Т. е изразила становище за неоснователност на въззивната жалба и моли същата се остави без уважение.

С подадената в срока по чл.263 ГПК насрещна въззивна жалба ЧСИ Л. Н. Т. обжалва първоинстанционното решение в частите, с които е осъдена да заплати на „В.“ ЕООД сумата от 5 400 лева, обезщетение за вреди и сумата от 2 661 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода 23.11.2016г. – 01.10.2021г. Наведени са оплаквания за недопустимост, неправилност и необоснованост на решението в тези части. Излагат се аргументи, че съдът не е отчел настъпилата погасителна давност за вземането на ищеца по предявения иск и акцесорните претенции. Не е отчетено направеното от ищеца уточнение относно периода, за който се претендира лихва за забава и съдът се е произнесъл за различен от заявения период. Иска

се от съда да отмени решението в обжалваната част, в евентуалност да измени същото в частта относно лихвите като се присъдят такива само за периода от 01.10.2018г. до 01.10.2021г. и в размер на 1 645.50лв.

„В.“ЕООД е депозирала писмен отговор по подадената насрещната въззивна жалба, с който същата се оспорва като неоснователна и моли да бъде оставена без уважение.

Апелативен съд Варна, след като разгледа жалбите, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, провери валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, съобразно правомощията си по чл.269 ГПК, намира за установено следното:

Предявените иски от „В.“ЕООД срещу ЧСИ Л. Т. са с правно основание чл.441 ГПК вр. чл.45 ЗЗД и чл.74 ЗЧСИ и чл.86 ЗЗД.

В исковата молба, уточняваща молба с вх. № 20713/15.10.2021г. и молба за изменение на иска вх. № 386/27.06.2022г., ищецът излага, че е придобил собствеността върху недвижим имот- ПИ с идент. 07598.846.16 по КК на гр.Бяла по силата на договор за покупко-продажба, обективиран в НА № 51/2009г. Срещу ищеца, в качеството му на длъжник по молба на взыскател В.Р.Г. е било образувано изп.д. № 20127130400004 по описа на ЧСИ Л. Т.. В периода от 11.01.2016г. до 16.12.2014г. по делото не са били извършвани изпълнителни действия, поради което и на 11.01.2014г. е настъпило основанието по чл.433, т.8 ГПК за прекратяване на същото по силата на закона. Този факт е бил установен с решение постановено по в.гр.д. № 2225/2019г. по описа на ВОС, с което е прогласено настъпилото на 11.01.2014г. прекратяване на изпълнителното дело. Независимо от това ЧСИ е продължил да извършва изпълнителни действия- проведена е публична продан на имота на ищеца и с влязло в сила на 03.10.2016. постановление за възлагане, имотът е възложен на купувача по проданта – Д.С.Ц. на цена в размер на 27 100лв., при определена пазарна цена – 36 000лв. Твърди, че реализираната при ПП цена не е била изцяло разпределена от ЧСИ и е останала сума в размер на 5400лв., която не е върната на ищеца – длъжник в изпълнителното производство. В резултат на тези незаконосъобразни изпълнителни действия ищецът е претърпял имуществена вреда в размер на продажната стойност на имота. За причинените имуществени вреди от незаконосъобразно извършените изпълнителни действия претендира обезщетение в размер на 132 120,66лв., ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба – 01.10.2021г. до окончателното изплащане на сумата, както и 40 259,90лв. мораторна лихва за периода 01.10.2018г. – 01.1.2021г.

В депозираният в срока по чл.131 ГПК отговор ответникът ЧСИ Л. Н. Т. поддържа становище за недопустимост и неоснователност на исковите. Прави възражение за погасяване по давност на исковите поради изтичане на период по-голям от 5 години, считано от датата на издаване на постановлението за възлагане на имота-02.09.2016г. и плащането на цената от купувача-

30.08.2016г. Счита, че на 02.09.2016г. със съставяне на постановлението за възлагане купувачът е придобил собствеността върху имота, поради което именно от този момент е нанесена евентуално вреда на ищеца и е започнал да тече давностния срок за предявяване на иска. Посочва също, че по изпълнителното дела са извършени изпълнителните действия, за които длъжникът по изпълнението е бил надлежно уведомяван. Навежда твърдения за липса на елементите от фактическия състав на деликтната отговорност, като счита, че дори да е налице настъпила перемция, принудителното изпълнение е продължило по искане на вискателя за извършване на публична продан, поради това, че подлежащото му на събиране вземане не е удовлетворено. Извършените от длъжника плащания са били дължими към вискателите, поради което и същите не представляват вреда за него. Извършените изпълнителни действия не са противоправни, тъй като имотът е възложен на спечелилия търга купувач, след заплащане на продажната цена. Счита, че по отношение на образуваното през 2012г. изпълнително дело е приложимо ППВС №3/1980г., според което сроковете спират да текат докато трае изпълнителното производство. Посочва също, че на 16.12.2014г. вискателят е подал молба за извършване на публична продан, на 26.06.2016г. е извършен опис и оценка на имота, като до 30.08.2016г., когато е извършена ПП не е изтекъл изискуемият по закон 2 годишен срок за перемция. Решението, постановено по в.гр.д. № 2225/2019г. по описа на ВОС, с която е прието че изпълнителното дело е перемирано на 11.01.2014г. не формира сила на пресъдено нещо и не установява противоправно поведение на ЧСИ. В условие на евентуалност релевира възражение за съпричиняване на вредата от ищеца поради необжалване на действията на ЧСИ, свързани с извършването на ПП.

ВНАС като обсъди становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното относно релевантните за спора факти:

Видно от представения по делото НА №51/2009г., обективиращ договор за покупко-продажба на недвижим имот от 03.07.2009г., „В.“ЕООД е придобило собствеността върху недвижим имот с площ от 1843 кв.м., находящ се в землището на гр.Бяла, ЗВКО „Чайка“ с начин на трайно ползване – лозе, съставляващо ПИ с идентификатор 07598.846.16 по КК гр.Бяла.

Изпълнително дело № 20127130400004 по описа на ЧСИ Л. Т. - рег.№ 713, с район на действие - ВОС е образувано на 11.01.2012г., въз основа на молба от В.Р.Г. и издадени в негова полза изпълнителни листи от 21.10.2011г. по гр.д. № 1910/2011г. по описа на РС Силистра, с който „В.“ЕООД е осъдено да заплати на В.Р.Г. 3000лв., ведно със законната лихва, считано от 01.10.2010г. до окончателното изплащане на главницата, както и направените по делото разноски в размер на 360лв. и на 19.09.2011г. по гр.д. № 154/2010г. по описана РС Харманли, с който „В.“ЕООД е осъдена да заплати на В.Р.Г. сумата от 910лв.- сбор от платена държавна такса и

адвокатско възнаграждение.

С молбата за образуване на делото взыскателят е поискал принудителното изпълнение да се насочи срещу собствен на длъжника имот, с площ от 1843 кв.м., находящ се в землището на гр.Бяла, ЗВКО „Чайка“ с начин на трайно ползване – лозе, съставляващо ПИ с идентификатор 07598.846.16 по КК гр.Бяла. Върху посочения имот е вписана възбрана с акт № 171, т.1 от 21.01.2012г. за обезпечаване на вземането на В.Г., за което длъжникът е бил уведомен на 21.02.2012г.

На 16.12.2014г. взыскателят е депозирал молба, с която е поискал ЧСИ да пристъпи към принудително изпълнение срещу възбранения имот, като изготви опис и оценка, след което да пристъпи към публична продажба. С призовка за принудително изпълнение ЧСИ Л. Т. е уведомила на 02.03.2016г. длъжника за насрочен на 23.03.2016г. опис на възбранения имот.

С протокол от 23.03.2016г. мота е описан и е извършена оценка от сертифициран оценител, като е определена пазарна стойност в размер на 36 000лв. Съгласно приложеното удостоверение, издадено от община Бяла данъчната оценка на имота към 17.08.2016г. е в размер на 1978,50лв.

С протокол от 18.07.2016г. ЧСИ е насрочил публична продажба на имота за периода 29.07.2016г.-29.08.2016г., при първоначална цена – 27 000лв. на основание чл.485, вр.чл.486 ГПК.

Съобщението за насрочената ПП до длъжника, изпратено на адреса на управление на дружеството е върнато на 27.07.2016г. с отбелязване, че адреса е сменен.

С протокол от 30.08.2016г., ЧСИ е обявил, че е постъпило едно наддавателно предложение за сума в размер на 27100лв., като наддавачът е обявен за купувач на имота за предложената цена от 27100лв.

Имотът е възложен на купувача с постановление от 02.09.2016г., влязло в законна сила на 03.10.2016г., вписано в СВ Варна на 25.10.2018г.

С протокол от 23.11.2016г. ЧСИ е извършил разпределение на събраната в хода на изпълнителното производство сума в размер на 21 700лв., както следва: 1868,46лв.- дължими такси и разноски по изпълнителното дело; 1548,63лв. на В.Г.; 18280,71лв. на НАП Варна.

С решение № 1535/19.12.2019г. постановено по в.гр.д. № 2225/2019г. по описа на ВОС е отменен отказа на ЧСИ Л. Т. за прекратяване на изпълнително дело № 20127130400004 и е прогласено настъпилото на 11.01.2014г. прекратяване на изпълнителното дело, на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК.

С постановление от 01.03.2021г. ЧСИ е прекратил производството по изпълнителното дело, на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК.

В приетото по делото на ВОС заключение на проведената първоначална СОЕ, вещото лице е посочило, че процесният имот попада в свлачищен район и е с пазарна стойност към 03.10.2016г. в размер на 1878,17лв.

В заключението по проведената повторна СОЕ, е определена пазарната стойност на имота към 03.10.2016г. в размер на 151 950лв. Вещото лице е посочило, че при определяне на оценката е отчело обстоятелството, че имотът се намира в урбанизирана територия и макар предназначението му да е лозе, промяната на същото в обект подлежащ на застрояване е въпрос на провеждане на административна процедура.

Предвид така установеното от фактическа страна настоящата инстанция прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.74, ал.1 ЗЧСИ, ЧСИ отговаря при условията на чл.45 ЗЗД за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност. За ангажиране отговорността на съдебния изпълнител следва да се установят кумулативно елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане: противоправно деяние / действие или бездействие/, извършено от съдебния изпълнител при осъществяване на възложените му функции, претърпени вреди, причинна връзка между противоправното и виновно поведение и настъпилите вреди, вина на деликвента, която се предполага по оборимата презумпция на чл.45, ал.2 ЗЗД.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че изп.д. № 20127130400004 по описа на ЧСИ Л. Т. е образувано срещу „В.“ЕООД по издадени в полза на В.Г. изпълнителни листи е прекратено по право на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК към датата на подаване на молбата от вискателя за извършване на публична продажба на възбранения имот. Видно от данните по приложеното изпълнително дело вискателят е направил искане за извършване на конкретно изпълнително действие с молбата за образуване на изпълнителното производство на 11.01.2011г. – насочване на изпълнението към недвижим имот на длъжника, чрез налагане на възбрана и запор върху банкови сметки. ЧСИ е предприел действия по налагането на запора и възбраната. Следващото искане от вискателя за предприемане и извършване на конкретно изпълнително действие е от 16.12.2014г. Предвид горното следва да се приеме, че изпълнителното дело е прекратено по права с изтичането на две години от последно извършеното изпълнително действие – налагането на възбраната върху имота на длъжника. Същото е установено и с решение постановено по в.гр.д. № 2225/2019г. по описа на ВОС в производство по реда на чл.435, ал.2, т.6 ГПК.

Независимо от настъпилата на 11.01.2014г. перемция, не може да се приеме, че извършените от ЧСИ действия по изпълнителното дело след тази дата, предпоставящи публичната продажба представляват противоправни действия.

Съгласно приетото с ТР №2/26.06.2015г. на ВКС по т.д. № 2/2013г. ОСГТК, прекратяването на изпълнителното дело поради перемция настъпва по силата на закона, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, като е без значение дали СИ е издал нарочен акт за прекратяване на делото. С настъпването на

перемцията СИ е длъжен служебно да вдигне наложените запори и възбрани, а извършените изпълнителни действия се обезсилват по право, с изключение на тези изграждащи тези изпълнителни способности от извършването на които трети лица са придобили права, както и извършените от трети задължени лица плащания.

В настоящия случай след настъпването на перемцията, на 16.12.2014г. ЧСИ е бил сезиран с молба от взыскателя, който е поискал извършване на изпълнителни действия – публична продажба на имот на длъжника. ЧСИ е извършил опис и оценка на имота, предхождащи публичната продажба на същия. Независимо от настъпилата перемция, когато по изпълнителното дело е постъпило искане за прилагане на нов способ за изпълнение, СИ не може да откаже изпълнението му- той дължи подчинение на представения и намиращ се у него по прекратеното изпълнително дело изпълнителен лист. Правната последица от настъпилата перемция е, че следва да се образува ново изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по силата на закона. Новото искане на взыскателя прекъсва давността, независимо дали съдебният изпълнител образува по него ново изпълнително дело, като във всеки случай съдебният изпълнител е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело, представлява дисциплинарно нарушение от страна на СИ, доколкото не се събира дължимата такса за образуване на изпълнително дело и се нарушава реда за водене на делата, но само по себе си това не води до увреждане на интересите на никоя от страните по изпълнителното производство. Последиците от настъпилата перемция са с процесуален характер, като извършените изпълнителни действия след настъпването ѝ не са незаконосъобразни, поради това, че изпълнителният лист не е изгубил характера си на изпълнително основание, материалното право на взыскателя продължава да съществува, а съдебният изпълнител е обвързан от задължението да изпълнява посочените от взыскателя изпълнителни способности.

От доказателствата по делото не се установява и наличие на причинноследствена връзка между извършените от СИ действия по принудително изпълнение и настъпилите в патримониума на длъжника по изпълнителното дело имуществени вреди. Перемцията и погасителната давност са два различни правни института, с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение, а перемцията не го изключва – обратно тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение. В случая към момента на подаване на молбата от за извършване на публична продажба на имота на длъжника, вземането на взыскателя по изпълнителното дело не е било погасено по давност. Същият има право и може да получи удовлетворение чрез образуване на ново изпълнително дело. Публичната продажба на имота е извършена с постановление за възлагане от 02.09.2016г., в рамките на давностния срок за вземането, считано от датите на издадените изпълнителни листи – 19.09.2011г. и 21.10.2011г. Предвид изложеното, настоящият състав на съда намира, че не е налице причинно

следствено връзка между извършените от СИ изпълнителни действия по искане на вискателя след настъпването на перемцията и евентуално причинените на длъжника вреди от продължилото изпълнение.

Настоящият състав намира, че от доказателствата по делото не се установява ЧСИ при осъществяване на възложените й функции по изпълнително дело № 20127130400004 Л. Т. да е извършила противоположно действие или бездействие във връзка с извършването на публичната продан и продажбата на имота на цена, по-ниска от пазарната му стойност, предвид следните съображения: имотът е бил описан с протокол от 23.03.2016г. и оценен от вещо лице на 02.06.2016г. на стойност 36 000лв. Към дата на извършването на ПП и до изменението на чл.468 и чл.485 ГПК с Дв, бр.86/2017г, ЧСИ не бил императивно задължен да възлага извършването на оценка на имота на сертифициран експерт. Съгласно представеното удостоверение, към същия момент, данъчната оценка на имота е в размер на 1978,50лв. Дадената експертна оценка е била основа за определяне на началната цена при публичната продан, която съгласно чл.486 ГПК/ в редакцията към 2016г./ е в размер на 75% от оценката, т.е – 27000лв. С протокола за насрочване на ПП, ЧСИ е обявил начална цена в размер на 27000лв. При провеждането на ПП е спазена и разпоредбата на чл.483 ГПК. Реализирането на проданта на имота на цена, която е по-ниска от пазарната стойност на имота, определена в приетата по настоящото дело СОЕ не обосновава безспорен извод за извършени от ЧСИ незаконосъобразни действия, в резултата на които длъжникът по изпълнителното дело е претърпял вреда. Пазарната стойност на имота не е абсолютна величина и зависи от търсенето и предлагането на пазара. Пазарната стойност на имота не е тази, посочена от експерта или от ЧСИ, а цената до която се е достигнало в следствие на наддаването при ПП. При липса на наддавателни предложения, цената може да бъде по-ниска от пазарната, както и да се доближи до нея или да е по –висока, при повече наддавателни предложения и наддаване при наличие на интерес и търсене на пазара. При определяне на началната цена за проданта СИ следва да съобрази, че тази цена трябва да е такава, че да позволява и насърчава подаване на наддавателни предложения, в резултата на което да се постигне действителната пазарна цена. Видно от данните по делото при определяне на цената и провеждане на публичната продан ЧСИ е спазил предвидената в закона процедура, което е осигурило възможност като наддавачи да участват неограничен брой лица и чрез подадените предложения да се достигне до по-висока продажна цена от обявената начална цена. Действителната цена на имота, на която той е продаден, съобразно получените предложения – 27 100лв. е по-висока от обявената начална цена за публичната продан – 27 000лв.

Първоинстанционният съд правилно е определил, посочил и разгледал всички наведени от ищеца основания и наличието на законовите предпоставки за уважаването на предявения иск с правно основание чл.74 ЗЧСИ, като обосновано въз основа на представените по делото доказателства

е приел, че са налице незаконосъобразни действия на ЧСИ във връзка с извършеното разпределение на получената от публичната продан сума, в резултат на които ищецът – длъжник в изпълнителното производство е претърпял вреди. С протокола от 23.11.2016г. ЧСИ е разпределил сумата, получена от продажбата на имота, като 1868,46лв. – за погасяване на вземането на ЧСИ за дължими такси и разноски по изпълнителното дело; 1548,63лв. за погасяване на вземането на Владимир Гочев; 18280,71лв. за задължения на длъжника към НАП или общо 21700лв. С разпределението на тази сума, представляваща част от получената при публичната продан сума от 27100лв., имуществото на длъжника не е намаляло, тъй като макар и принудително събрани тези суми са били дължими и, чрез разпределението се е достигнало до погасяване на задължения на длъжника към негови кредитори. Останалата неразпределена сума в размер на 5400лв., която не е предадена на длъжника и с която не са погасени негови задължения, представлява имуществена вреда за него. Тя е резултат от незаконосъобразно извършеното от ЧСИ разпределение на постъпилата от публичната продан сума, при презумирана на основание чл.45, ал.2 ЗЗД вина от негова страна. При така събраните пред двете инстанции доказателства, въззиВ.т съд приема за безспорно установено, че именно в следствие на действията на ЧСИ с непогасяването на задължения и непредаването на посочената сума на длъжника е настъпил вредоносен резултат за ищеца. На практика в следствие на неправилните действия на ЧСИ е настъпила и посочената вреда в патримониума на ищеца и в този смисъл претенцията му е основателна до размера на сумата от 5400лв. Същата следва да бъде уважена в посочения размер, като се отхвърли за разликата до предявения размер от 132120,66лв., до които правилни и законосъобразни изводи е достигнал и първостепенния съд.

Съдът намира също така, че следва да се присъди горепосоченото обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 01.10.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, въведена като оплакване и в насрещната въззивна жалба, че искът е погасен по давност. Съгласно разпоредбата на чл.110 ЗЗД, с изтичането на 5 годишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Вземането на ищецът за вреди е възникнало на 23.11.2016г. – извършването на разпределението на постъпилата от публичната продан сума, поради което и петгодишната давност за предявяване на иска е изтекла на 23.11.2021г. Настоящият иск е заведен в съда на 01.10.2021г., т.е. преди изтичането на давността. Дори да се приеме, че деликтът е настъпил на 03.10.2016г.-влизане в сила на постановлението за възлагане, искът е предявен преди изтичане на 5 годишната давност.

От доказателствата по делото не се установяват обстоятелства обосноваващи извод за съпричиняване на вредата от страна на ищеца.

Поведението, изразяващо се в неподаване на молби по изпълнителното дело и жалби срещу извършените от ЧСИ действия не може да се квалифицира като съпричиняващо вредата и да представлява основание за ангажиране на отговорността му.

Предвид гореизложените съображения, въззивната инстанция намира, че обжалваното решение в частта, с която е уважен иска за присъждане на обезщетение за имуществени вреди до размера на 5400лв., ведно със законната лихва от 01.10.2021г. до окончателното му изплащане и е отхвърлен за разликата до претендирания размер от 132120,66лв. е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

По иска за присъждане на обезщетение за забава върху дължимото обезщетение, съдът намира следното: Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.3 ЗЗД, лихва за забава върху обезщетение за непозволено увреждане е дължима от датата на деликта – в случая бездействието по неразпределяне на сумата от 5400лв. – 23.11.2016г. Ищецът е претендирал присъждане на лихва за забава за периода от 01.10.2018г. до 01.10.2021г., съгласно направеното уточнение с молба вх. № 20713/1.10.2021г., поради което същата следва да му бъде присъдена за посочения период.

Лихвата за този период, определена с помощен продукт „Апис Финанси“ е в размер на 1645,50лв. Искът следва да се уважи до посочения размер. За разликата над 1645,50лв. до предявения размер искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

Предвид изложеното решението в частта, с която е уважен акцесорния иск за заплащане на лихва за забава върху обезщетението за причинени имуществени вреди за разликата от 1645,50лв. до 2661лв. следва да се отмени като неправилно.

Решението, в частта, с която ВОС се е произнесъл по незаявена претенция за присъждане на законна лихва за забава върху присъденото обезщетение за периода от 03.10.2016г. до 01.10.2018г. следва да се обезсили като недопустимо.

В изложения смисъл следва да се измени решението на ВОС, и в частта за разноските. Предвид изхода от спора за отхвърлената част от претенциите, „В. „ЕООД дължи на ЧСИ Л. Т. разноски в размер на 1525лв. Дружеството следва да бъде осъдено да заплати разноски за първата инстанция в размер на още 8,63лв., представляващи разликата над присъдените от ВОС до дължимия размер. Съобразно уважената част от исквете на „В.“ЕООД се следват разноски в размер на 590лв., които на основание чл.78, ал.1 ГПК следва да се възложат в тежест на ответника, поради което и решението, в частта с която ЧСИ Л. Т. е осъдена да заплати на „В.“ЕООД разноски за разликата над 590лв. до присъдените 675,50лв. следва да се отмени. По отношение на разноските по делото пред въззивната инстанция: предвид изхода от спора и представените доказателства за извършени разноски, въззиваемата Л. Т. следва да заплати на въззивното дружество разноски в

размер на 563лв.; въззивникът „В.“ЕООД следва да заплати на ЧСИ Л. Т. сторените в производството разноси в размер на 3449лв.

Водим от което , съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 946/14.07.2022г., постановено по гр.д. № 2422/2021г. по описа на ВОС, в частите, с които Л. Н. Т., в качеството ѝ на ЧСИ №713, район на действие ОС Варна, с адрес гр. Варна, ул.“Георги Бенковски“ №83, ет.1, офис 2 е осъдена да заплати на „В.“ЕООД, ЕИК 118578895 законна лихва за забава върху присъденото обезщетение за имуществени вреди за периода 23.11.2016г.- 01.10.2018г. и е отхвърлен иска за присъждане на законна лихва върху обезщетението за периода 03.10.2016г.- 23.11.2016г., на основание чл.86 ЗЗД, и прекратява производството по делото в тези части.

ОТМЕНЯ решение № 946/14.07.2022г., постановено по гр.д. № 2422/2021г. по описа на ВОС, в частите, с която Л. Н. Т., в качеството ѝ на ЧСИ №713, район на действие ОС Варна, с адрес гр. Варна, ул.“Георги Бенковски“ №83, ет.1, офис 2 е осъдена да заплати на „В.“ЕООД, ЕИК 118578895 законна лихва за забава върху присъденото обезщетение за имуществени вреди от 5400лв., за разликата над 1645,50лв. до 2661лв., на основание чл.86 ЗЗД, като ПОСТАНОВЯВА

ОТХВЪРЛЯ предявения от „В.“ЕООД, ЕИК 118578895 срещу Л. Н. Т., в качеството ѝ на ЧСИ №713, район на действие ОС Варна, с адрес гр. Варна, ул.“Георги Бенковски“ №83, ет.1, офис 2, иск за законна лихва за забава върху сумата на присъденото обезщетение за имуществени вреди за разликата над 1645,50лв. до 2661лв.

ОТМЕНЯ решение № 946/14.07.2022г., постановено по гр.д. № 2422/2021г. по описа на ВОС, в частта с която Л. Н. Т., в качеството ѝ на ЧСИ №713, район на действие ОС Варна е осъдена да заплати на „В.“ЕООД, ЕИК 118578895 съдебни разноси, на основание чл.78, ал.1 ГПК за разликата над 590лв. до присъдените 675,50лв.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 946/14.07.2022г., постановено по гр.д. № 2422/2021г. по описа на ВОС в частите, с които Л. Н. Т., в качеството ѝ на ЧСИ №713, район на действие ОС Варна, с адрес гр. Варна, ул.“Георги Бенковски“ №83, ет.1, офис 2 е осъдена да заплати на „В.“ЕООД, ЕИК 118578895 , с. Кайнарджа, област Силистра, представлявано от управителя В. К. В. сумата от 5400лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди в следствие на незаконосъобразно проведено от ответника принудително изпълнение по изпълнително дело 20127130400004 по описа на ЧСИ Л. Т., чрез продажба на собствен на длъжника недвижим имот, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 01.10.2012г. до окончателното изплащане,

отхвърлен е иска за разликата над 5400лв. до предявения размер от 132 120,66лв., както и да заплати сумата в размер на 1645,50лв. – лихва за забава върху сумата на обезщетението за периода 01.10.2018г. – 01.10.2021г. и е отхвърлен иска за лихва, за разликата до претендирания размер от 40259,90лв., на основание чл.441 ГПК, вр. Чл.45 ЗЗД и чл.74 ЗЧСИ и чл.86 ЗЗД, както и в частта, с която Л. Т. е осъдена да заплати, на основание чл.87, ал.1 ГПК на „В.“ЕООД разноси, съобразно уважената част от исквете до размера на сумата от 590 лв.

ОСЪЖДА „В.“ЕООД, ЕИК 118578895, с. Кайнарджа, област Силистра, представлявано от управителя В. К. В., да заплати на Л. Н. Т., в качеството ѝ на ЧСИ №713, район на действие ОС Варна, с адрес гр. Варна, ул.“Георги Бенковски“ №83, ет.1, офис 2 сумата от 8,63лв., представляващи разликата над присъдените в първоинстанционното производство разноси от 1516,37лв. до дължимия размер от 1525лв. и сумата от 3449лв., разноси за въззивното производство на основание чл.78, ал.3 ГПК.

ОСЪЖДА Л. Н. Т., в качеството ѝ на ЧСИ №713, район на действие ОС Варна, с адрес гр. Варна, ул.“Георги Бенковски“ №83, ет.1, офис 2 да заплати на „В.“ЕООД, ЕИК 118578895, сумата от 563лв.- разноси за въззивното производство, на основание чл.87, ал.1 ГПК.

Решението може да се обжалва пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчване на препис от същото до страните, при условията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____